

Tillæg for Sværnet paa ca. 400,000 Kr.; men samtidig dermed blive de gamle Udgifter staaende, som ere hjemlede ved den nuværende Hærordning. Jeg deler ikke det ærede Medlems Anskuelse, at den nuværende Regjering er stærkt ved den nuværende Hærordning; jeg tror, det ærede Medlem tager fuldstændig fejl deri. Vi have jo hørt lydelige Klager over, hvorledes Hæren led, samt over hvorledes Befalingsmændenes Forhold og andre særlige Interesser bleve tilfidesatte derved, at Revisionen ikke blev gennemført, og jeg føler mig derfor overbevist om, at naar Folkethinget blot ikke var altfor hidsigt eller ivrigt paa at røre yderligere ved Hærloven iaar, saa vilde det have faa gode Kort paa Haanden, at en rolig og jevn Forhandling med Administrationen paa dette Omraade, selv om den skulde tage noget længere Tid, nok vilde føre til et saavel for Befolkningens Interesser som ogsaa for Forsvarsvæsenet ret gunstigt Resultat. Jeg anser det nemlig for givet, at, hvis den nuværende Forsvarsplan føres igennem, saa vil vort Forsvarsvæsen blive saa desorganiseret, at der ikke vil blive Mere at gjøre, idetmindste ikke i lang Tid. (Afbrudelse.) Ja, det tror nu jeg, og jeg tror altsaa, at det ærede Medlem, der afbrød mig, tager fejl. Jeg tror ikke — hvad jeg nu har hørt sige forskellige Gange —, at det er Befolkningen, som er mest interesseret i Hærlovens Revision. Befolkningen har slet ingen Interesse deraf; den kan godt vente, men de, som have en virkelig personlig Interesse af dette Spørgsmaal, ere de militære Kredse, der have visse militære Ting, som de ønske frenmæde, men med Hensyn til hvilke de ganske vist, naar man blot ikke er altfor ivrig med at betale, nok med Liden vilde blive rimeligere at komme ud af det med; derom er jeg overbevist. Befolkningen har gennem alle de Aar, i hvilke det ærede Medlem — jeg bruger det ærede Medlems eget Udtryk — har drevet Makulaturforretning sammen med os, vist, at den meget godt kunde vente. Den har sølt sig meget rolig ved Udsigten til, at Hærloven blev tagen med Besindighed, og jeg har faaet det Indtryk, at Befolkningen i dette Dødblik snarere har Frygt for, at den kan faae en Hærlov, som den ikke ønsker, end den har noget Ønske om at faae den Hærlov, som det ærede Medlem eventuelt kan blive enig med Krigsministeren om (Afbrudelse af R o f o d.). Ja, derfor skal det ærede Medlem blot tie ganske stille og ikke tale om Hærloven nu, det skal jeg nok komme til siden. Der er imidlertid en anden Ting, som kommer med i Betragtning her, men som det ærede Medlem (Berg) hidtil har overset, og det er, at det Bud, som vi her gjøre, træder jo ikke i Kraft, naar den gamle Hærlov bliver staaende. Der staaar jo ikke her i vort Forslag, at dette gives ubetinget, hvorledes

det saa end gaar med Hærloven, men der staaar udtrykkelig i vor Rætte af Ændringsforslag, at dette vilde vi give, men at det træder først i Kraft samtidig med den nye Hærlov; dette veed det ærede Medlem meget godt. Hvorvidt det nu er rigtigt eller ikke, at det staaar der, er jo et ganske andet Spørgsmaal og Noget, hvorom man kan forhandle; men det staaar der nu engang, og den Argumentation, som det ærede Medlem brugte for at affrække fra at gaa ind derpaa, falder altsaa komplet til Jorden; den var fuldstændig urigtig, thi hvis den gamle Hærlov bliver staaende, bliver jo ogsaa den gamle Sværnslov staaende. Der er altsaa ikke nogen Fare paa dette Omraade, og naar blot det ærede Medlem vil stemme med os baade for det Ændringsforslag, der sammenslænger de to Love, og for de Ændringsforslag, der gaa ud paa Forhøielse, saa vil han med en fuldstændig rolig finantiel Samvittighed kunne skride videre paa den Bane, som han nu er inde paa, — eller forresten dog hellere paa en anden Bane. Det ærede Medlem var imidlertid ikke tilfreds med den Stilling, som vi havde indtaget, — hvilket han hellere skulde have tænkt paa, inden han fremførte den Argumentation, som jeg nu har omtalt, thi saa havde han maaste ikke fremset den —, og han raadede os da til idag at give fuldt ud det, som vi vilde give. Jeg kan saa godt begribe, at det ærede Medlem ønsker dette, thi saa kunde han have brugt det Argument imod os, som han nu ikke kan bruge. Det ærede Medlem siger: Siig ikke, at I kun vilde lade det ene Bærn leve, naar det andet til Gjengjæld kommer til at dø. Men det salder os jo heller ikke ind at sige noget Saadant; vor Hensigt er ikke at lade Hæren dø eller at gjøre den Fortræd i nogen som helst Henseende. Vort Standpunkt er simpeltthen dette: Vi vilde have et godt Sværn og en fornuftig Hærordning, bygget paa en fornuftig Hærplan, og naar vi faae disse tre Ting, saa ere vi tilfredse, men vi vilde ikke have et desorganiseret Sværn, det vil sige et Sværn, hvis Mandskab mangler tilstrækkelig Øvelse, hvis Materiel er utilstrækkeligt, og et Sværn, som vi, naar det kommer til Krig, aldeles ikke kunne bruge, fordi vi have sparet paa en usornuftig Maade, navnlig paa Øvelses- og Udrustningskontoen. Dette vilde vi ikke gaa ind paa, for at opnaa en Hærordning som den, den nuværende høitæredede Krigsminister foreslaar, og som fører til Kjøbenhavns Befæstning. Dette er vort Standpunkt. Vi forlange ikke engang, at det ærede Medlem skal gaa ind paa hele dette Standpunkt, — thi vi kjende jo hans Forhold til den nuværende Hærplan, saa at en Diskussion derom ikke kan ventes at ville føre til Noget, siden den ikke førte til Noget forleden Dag —, men det, som vi forlange af det ærede Medlem, er blot, at han